

קָבֵץ

שִׁיחֹת מוֹהֲרָא"ש

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאוֹם,
מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְקִים,
אֲשֶׁר מוֹתוֹךְ הַנַּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר הַכְּמֹה נוֹבְעִים,
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֹׁם וְשִׁקוֹן הַעֲדָרִים,
לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבוֹרָא כָּל דְּרָגָה שִׁיחֵיו נִמְצְאוֹם

אֲשֶׁר נֹאמְרוּ בְּעַנְיָנוּ

חֵדֶשׁ טִבַּת

וְבוֹ כְּלוּלִים עַנְיָנוּ הַתְּחַזְּקוֹת לַיְמֵי הַחֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים
עַל יְדֵי מֶרֶץ מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

יֵצֵא לְאוֹר לְקִרְאַת חֵדֶשׁ רֵאשׁ חֵדֶשׁ טִבַּת

גַּר ו' דְּחֻנְכָּה תִּשְׁע"ג

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מִתִּיבְתָא חֵיכַל הַקְּדֹשׁ

הַמִּידֵי בְּרַמְסֶלֶב

עוֹר הַקְּדֹשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְב"א

חֲדָשׁ טִבַּת

פּעַם בְּמַחֲלָף סְעוּדַת רֵאשׁ חֲדָשׁ טִבַּת, שְׁחַל בְּיַדוּעַ בִּימֵי חֲנֻכָּה תְּקַדּוּשִׁים, דְּבַר מוֹתְרָא"ש נ"י מַעֲנִין הַצְּרוּף שֶׁל שֵׁם תְּנוּ"ה בְּרוּךְ הוּא, הַמְּאִיר בְּחֲדָשׁ טִבַּת, וְהוּא הַשֵּׁם הַתְּקַדּוּשׁ חֵיה"ו, הַיּוֹצֵא מִסּוּפֵי תַבּוֹת הַפְּסוּק (תְּהִלִּים ל"ד), גְּדִילוֹ לְתְנוּ"ה אֶתִי וְנִרְוֹמְכֹחַ שְׁמוֹ יַחֲדָיו (בַּמּוּבָא בְּהַקְדַּמַת הַתְּקוּנֵי זִהְרָ).

וְהַסְּבִיר מוֹתְרָא"ש נ"י, לָמָּה הַצְּרוּף שֶׁל חֲדָשׁ טִבַּת יוֹצֵא מִן הַפְּסוּק תְּנוּה דִּיקָא, עַל פִּי דְבְרֵי רַבְנֵנוּ ז"ל (לְקוּטָי מוֹתְרָא"ן חֶלֶק ב' סִימָן ב') שְׂיִמֵי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי תוֹדָה וְהוֹדָא, שְׁהֵם שְׁעֵשִׂיעַ עוֹלָם תְּבֵא, כִּי אִין עוֹד שְׁעֵשִׂיעַ וְתַעֲנוּג עוֹלָם תְּבֵא, כְּמִי שְׂזוּכָה לְהוֹדוֹת וּלְחַלֵּל לְהַשֵּׁם יַתְבָּרַךְ בְּכָל עֵת, וְתַמִּיד שֶׁר זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת אֶל הַתְּקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּי עַל יְדֵי שְׁמִכִּיר תְּחַסְּדִים וְהַטּוֹבוֹת שְׁתְּקַדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה עִמּוֹ בְּכָל עֵת, לְכֹן מְחַלֵּל וּמְבָרַךְ לְשְׁמוֹ יַתְבָּרַךְ תְּמִיד, וְאִזּוּ מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּשְׁעֵשִׂיעַ עוֹלָם תְּבֵא, בְּעוֹדוֹ חֵי בְּעוֹלָם תְּנוּה, כִּי פְרוּשׁוֹ שֶׁל עוֹלָם "תְּבֵא", עוֹלָם שְׁבִכְרָ בָּא וּמִגִּיעַ בָּאן בְּעוֹלָם תְּנוּה, בַּמּוּבָא בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל (עֵץ חַיִּים שַׁעַר ט"ז פֶּרֶק ח' בְּשֵׁם סֶפֶר הַבְּהִירָא, וְזֵהוּ עֶקֶר הַשְּׁלֵמוֹת, שְׂיִשְׁיג תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם תְּבֵא, בְּחַיִּים חַיִּירוֹ עֲדִין בְּעוֹלָם תְּנוּה,

וּכְמוֹבְאָר בְּדִבְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּמֵי מוֹתְרָן חֲלָק א' סִימּוֹן כ"ב) שֶׁחֲנִין עֲדֵן וְהַגְּיוֹהַנִּים הֵם בְּנֵה הָעוֹלָם מִמֶּשֶׁה, וְלִכְּנֵן כָּל מִה שֶׁאָדָם מֵרַבֵּה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לָהּ, הוּא מִשְׁתַּעֲשֵׂע בְּשַׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבַּיִת, וְעוֹלָמוֹ רוֹאֵה בְּחַיֵּיו, אֲשֶׁרֵי וְאֲשֶׁרֵי הֶלְקוֹ.

וְהִנֵּה אֵף עַל פִּי שְׁלֹתַת תּוֹדָה וְהוֹדָאָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִחּוּג כָּל הַשָּׁנָה, וּבְכָל עֵת צְרִיכִין לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמוֹ יִתְבָּרַךְ, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לד) אֲבָרְכָה אֶת ה' בְּכָל עֵת תְּמִיד תִּתְחַלְתּוּ בְּפִי, אֵף עַל פִּי יָמֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים, מִסְּגָלִים לְזֶה בְּיוֹתֵר, כִּי אֲזִי נִצְחָה הַצְּדִיקִים קִלְפַת יוֹן הַטְּמֵאָה, שֶׁתְּלוּ הַכֹּל בְּטַבֵּעַ מִקְרָה וּמִזֶּל, וּכְשֵׁיִשׁ טַבֵּעַ מִקְרָה וּמִזֶּל, אִין שִׁיךְ תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, כִּי לְמִי יִהְיֶה וְיִוָּדַע, בְּשִׁנְדָּמָה לוֹ שֶׁחֲכַל טַבֵּעַ, וּכְאוּמָר לְעַצְמוֹ "כִּחֵי וְעַצֵּם יָדֵי עָשׂוּ לִי אֶת הַחֵיִל תִּזְהַר", אֲבָל מִיֵּד כְּאֲשֶׁר מִתְבַּטְּלֵת טְמֵאָת קִלְפַת יוֹן, וּמִתְנַגְּלָה הַשְּׁנֵהָתוֹ יִתְבָּרַךְ הַפְּרָטִי פְּרָטִית שֵׁיִשׁ בְּכָל דְּבָר, אֲזִי מִתְחִיל עֲנִין שֶׁל תּוֹדָה וְהוֹדָאָה, כִּי מִתְחַלֵּל וּמְבָרַךְ לְשִׁמוֹ יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַחֲסָדִים שֶׁעוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל עֵת, וְלִכְּנֵן מִתְאִים מְאֹד לְחַדֵּשׁ טַבֵּת, שֶׁתְּמִיד חָל בְּתוֹךְ יָמֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים, הַצְּרוּף הַיּוֹצֵא מִן הַפְּסוּק, גִּדְּלוּ לְהוֹיִ"ח' אֶתִּי וְנִרְוֹמְמָה' שְׂמוֹ יִחַדְיוֹ, כִּי הַמְּהוֹת שֶׁל חֲדָשׁ זֶה, הַמְּתַחִיל בְּתוֹךְ יָמֵי חֲנֻכָּה, בְּנוּיָה וּמִיִּסְדָּת עַל עֲנִין הַחֵלֵל וְהוֹדָאָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִקְרָאת

"טבת", על שם ה"טובות" הנגזרות בתוכה, ולכן אומרים, גדלו לתו"ה אתי ונרוממה שמו יחדיו, שתבוא אתי לגדל ולרומם שמו של הקדוש ברוך הוא, כי זה עקר השלמות, להודות ולהלל לשמו יתברך תמיד.

והנה מה שמסים הפסוק, ונרוממה שמו "יחדיו" דיקא, גם בן מקשר לימי הנבה הקדושים, כי מבאר בדברי רבנו ז"ל בתורה "ימי הנבה" (קושי מוהר"ן חלק ב' סימן ב') שעקר החלל וההודאה לשמו יתברך יוצא בפשרים מסכימים לדעה אחת, וכלם מהללים לשמו יתברך ביחד, שלכן קבעו חכמינו הקדושים ואמרו (ברכות ל"ג) יחיד ורבים הלכה ברבים, כי הקדוש ברוך הוא אוהב בפשרים מסכימים לדעה אחת, ואף על פי שלפעמים דעת היחיד יותר נכונה, אף על פי בן הקדוש ברוך הוא אוהב דעת הרבים שמסכימים לדעה אחת, וכלם מהללים שמו יתברך ביחד, שזהו גדלו לה' אתי, ונרוממה שמו יחדו דיקא, כי זהו עקר שבחו של הקדוש ברוך הוא, שפלנו נרומם את שמו ביחד.

ואמר מוהר"א ש נ"י, שכל כך חשוב ענין החלל וההודאה לשמו יתברך, עד שצריכים להודות לא רק על החסדים שעשה עמו

תקדוש ברוך הוא עד עכשו, אלא צריכים גם להודות על החסדים שעתידי תקדוש ברוך הוא לעשות עמו, וכמו שאומרים (בגמ' ר'בון כל העולמים, גליל שבת קדש), "מודה אני לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, על כל החסד אשר עשית עמדי, ואשר אתה עתיד לעשות עמי וגו'", כי לפעמים בשמגיע לאדם חסדים ורחמים מהשם יתברך, בדייק באותה שעה אין לו ישוב הדעת להודות לשמו יתברך, ולכן בודאי תמיד לתקדים ולומר: "רבנו של עולם! אני מודה לך, גם על כל החסדים שאתה עתיד לעשות עמי, כי אני בטוח שבודאי תעזר לי ותעשה עמי כד וכך וכו'", ואדרבה, על ידי שמודה עכשו עליהם, על ידי זה כבר ממשיך על עצמו חסדים ורחמים העתידים, כי תקדוש ברוך הוא אומר, בכיכול, הנה אדם זה כבר מודה ומברך אותי על חסדים אלו, אם בן בודאי אשפיע לו כל מה שצריך, נמצא שהתודה וההודאה מביאה עליו השפעות רבות ומובנות.

וסים מוהרא"ש נ"י, על פן בימי הנגה הקדושים צריך לעשות עקר ועסק גדול מהחלל והודאה של ימים אלו, ולומר הלל שלם בכל יום בשמחה עצומה, וכן לומר "על הנסים" בכרפת המזון ובשמחה עשרה בשמחה עצומה, כי הלא עקרן של ימים אלו נתקנו על הלל והודאה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת כ"א): לשנת אהרת

קבעים ועשאים ימים טובים "בהלל והודאה", וכן שאר כל היום בימי הנכה, להרבות בתודה והודאה אל השם יתברך, ויהיה עקר גדול בשעת התבודדותו עמו יתברך, להודות ולהלל להשם יתברך על כל החסדים והרחמים שעושה עמו בכל עת, ובפרט בפיושב מול הנרות הקדושים של הנכה, שבהם מתגלה אור הגנוז של ששת ימי בראשית, אז הזמן מסגל ביותר לתת תודה והודאה להשם יתברך על כל החסדים הטובות, ולבקש ולהתחנן להבא, שיוסיף תקדוש ברוך הוא להטיב עמו עד עולם, אשרי תזכה לימי הנכה וחדש טבת באלו.

